

Anna Costa. Comerciants rambla Ferran

“La Rambla d’una ciutat és la seva personalitat”



CULTURA

Avui amb El Punt Avui



EL PUNT AVUI+ 2,50€

Edició de Lleida

DIUMENGE • 21 de gener del 2018. Any XLIII. Núm. 14524 - AVUI / Any XL. Núm. 13394 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6-7

ENTREVISTA Roger Torrent PRESIDENT DEL PARLAMENT



“Cal un govern que treballi ja per aturar un 155 dramàtic”

“ La mesa decidirà com invertir en una situació excepcional. Si Puigdemont és el candidat, hi parlaré per veure com ho afrontem

“ En l’objectiu de recuperar l’executiu, no només hi estem d’acord Junts per Catalunya i Esquerra, hi estan més partits

CULTURA

P30-31



El concert de cançons populars organitzat ahir a l’Alguer per la Plataforma per la Llengua i el festival Barnasants ■ PXL

El futur del català a l’Alguer

NACIONAL

P12

La fiscalia avisa de nou Puigdemont

L’organisme defensa en un comunicat que la immunitat parlamentària no estalvia la presó si ho ordena un jutge

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Marina Llansana

Deshumanitzar-nos



El dia 1 d'octubre vaig anar a votar amb el meu fill de cinc setmanes. Dijous el ministre Zoido em va dir –a mi i a tots els que érem al col·legi amb els nostres fills– que els vam utilitzar com a escuts humans. Però quina mena de monstres es pensen que som?

L'argument de l'ús dels nens s'ha repetit fins a l'esgotament; des de Ciudadanos fins als representants del govern espanyol han dit que havíem fet servir nens per ocupar les escoles, per tallar carreteres, per evitar que la policia actués l'1 d'octubre... El ministre fins i tot va exhibir en la seva compareixença la foto d'uns nens asseguts enmig de la carretera, com fent creure que havíem llençat els nostres fills al mig de la C-32 per obligar els vehicles a frenar, quan ja s'ha demostrat que la foto era un fake: la foto és de la vaga del 8-N però els nens eren a centenars de metres de distància d'on s'estava produint el tall de l'autopista.

Que els adoctrinem, que els manipu-

Deshumanitzar l'enemic és el pas previ per poder atacar-lo sense remordiments

lem, que els utilitzem. Ho diuen i ho repeteixen amb l'objectiu de deshumanitzar-nos, perquè deshumanitzar l'enemic és el pas previ per poder atacar-lo sense remordiments. Si ens presenten davant la ciutadania espanyola com a éssers desaperçusos que posen en risc els seus propis fills o, encara pitjor, que els utilitzen intencionadament per fer més grans els "tumultos" saben quina serà la reacció: un gran sentiment de rebuig. "Nosaltres no ho fariem mai, ergo no són com nosaltres, ergo no són persones." El mecanisme psicològic és senzill: tallar l'empatia cap a l'altre permet acceptar qualsevol salvatjada contra ell, perquè sense empatia t'és indiferent el patiment de l'altre. Deshumanitzar l'enemic és una estratègia clàssica de les guerres, dels genocidis, dels feixismes com a pas previ per atacar-lo.

Vam anar amb els nostres fills al col·legi entre d'altres coses perquè no creïem possible que portar-los a exercir un dret democràtic com votar els pogués posar en risc. Si algú els va posar en risc va ser el ministre i els qui, obeint-lo, van donar l'ordre de carregar contra població civil indefensa, famílies senceres. Qui és el monstre, ministre?



La vinyeta

Fer



Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Turisme cultural

Es pot fer un viatge d'uns pocs dies a la ciutat de Granada i no poder posar de cap manera els peus a l'interior de l'Alhambra? Si no et dus les entrades de casa, perfectament. Per traslladar com més gent millor, els avions estiben els passatgers com les arregades que les bacallaneries exposen en caps circulars i que havien estat el règim alimentari dels antics frares cartoixans. Un cop a lloc, resulta que no es poden visitar els punts de més interès perquè estan protegits de la gent que han fet arribar en massa. Les coves d'Altamira han tancat les portes, el Machu-Picchu les està ajustant i ja fa temps que els zeladors de Gaudí parlen de restringir severament les visites a l'interior de la Pedrera, la Casa Batlló o el Parc Güell. La Sagrada Família, no: la Sagrada Família la confeccionen a prova de bomba perquè si no es venen entrades no s'acabarà mai. L'Alhambra fa segles que està completada, i a partir d'ara tot pot ser decadència i destrucció. Els seus antics estadants tinc entès que hi circulen descalços o amb sabata lleugera. Vaig visitar el mausoleu dels Reis Catò-

“Els monuments que la gent vol veure es van tancant a la gent

lics i vaig observar que els usurpadors de l'Alhambra a Boabdil calçaven sabatilles. Els visitants d'ara van amb botes depredadores d'excursionista, si no van amb talons que es fiquen entre les rajoles, i observin aquest grup de jubilats de l'Imerso: alguns sumen un tercer peu perquè avancen amb bastó. Fa cinquanta anys havia visitat l'Alhambra en una expedició escolar. S'hi podia entrar xiulant i amb les mans a la butxaca, i els companys ens vam fotografiar abraçats i mig enfilats als leons del pati famós, "¿leoncitos a mi? ¿a mi leoncitos y a tales horas?" Una senyora que m'escolta l'evocació s'es-

garrifa: "No vau veure que els podíeu fer malbé?" A quinze anys no es veu res, i, més tard, veiem el que ens fan veure. Hi vaig tornar al cap de trenta anys: els leons s'havien de contemplar a major distància que els del zoo. Ara qui aspira a entrar a l'Alhambra s'ha de ficar en un embull administratiu de resultat llarg i incert. S'ha creat un mercat negre: recepcionistes d'hotels treuen de sota el taulell salconduits a un ull de la cara que sembla que hagin de franquejar l'entrada a un local de Chicago on se serveix alcohol.

Per un moment em va semblar que en comptes de Granada visitava la Praga de Kafka: el castell enlairat de l'Alhambra es veia pertot, però l'accés no es completava. Fins ara confonia les ciutats en els carrers comercials, on totes les botigues són de les mateixes marques. Ara totes les ciutats tenen el monument principal inaccessible. El recurs? Visitar atractius subalterns. La catedral, la cartoixa... A la cartoixa vaig saber que els frares de l'orde s'alimentaven d'arengades. Perquè no sigui dit que el turisme cultural, alternativa del massificat, no és formatiu.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó i Joan Rueda (Informació general), Miquel Riera (Presència i Cultura), Xevi Sala (Europa-Món), Ramon Roca (L'Econòmic), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ferran Espada (Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Susanna Oliveira (Barçakids), Marcela Topor (Catalonia Today), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Antoni Dalmau, Tura Soler, Xavier Castellón i Anna Puig (Comarques Gironines), Mercè Ribé (Camp i Ebre), Joan Poyano (Lleida), David Brugué (Catalunya Central), Ricard Palou (Maresme).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (Director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.



Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/p244u9>



A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Puigdemont se'ls 'escapa'

Si tot va com ha d'anar, el president Puigdemont serà demà i dimarts a Dinamarca, convidat per la Universitat de Copenhagen per parlar del procés, i per reunir-se amb uns quants diputats del Folketing, el Parlament danès. Han vist vostès l'atac de banyes, la indignació i la ràbia que això ha provocat a la diplomàcia espanyola? "Puigdemont no té cap prestigi i actua amb negligència", ha declarat el número dos de l'ambaixada espanyola al diari *Berlingske*, el diari conservador de referència a Dinamarca. Estan indignats, irritats, empenyats i superats perquè Puigdemont se'ls escapa cada cop que es pensen tenir-lo controlat. Indignats amb ell, perquè se'ls escapa, i indignats, suposo, amb la universitat i el Parlament danès, que el conviden i li fan d'altaveu en uns moments en què l'Estat espanyol el voldria no pas callat sinó, simplement, empresonat. No em puc

“El president català, que demà ja serà a Dinamarca, es pot convertir en el malson europeu de Rajoy

deixar d'imaginar tot el que pot fer Puigdemont a Europa si finalment torna a ser investit president de la Generalitat. Rigui-se d'allò que diem sovint que els Jocs del 92 van situar Barcelona al mapa del món. Sortirà bé o no, però el procés és qui ha fet que ara al món tothom situï no només on és Catalunya sinó què hi passa. I, si hi ha un president investit que en els pròxims mesos pot anar explicant per Eu-

ropa com ho farà demà i dimarts a Dinamarca, com és i què fa l'Estat espanyol, la internacionalització del procés no té aturador. I això el govern del PP ho sap. Sap que tan o més important que poder governar Catalunya des de Brussel·les (que deu ser possible però, sobretot, delegable) és el paper que Puigdemont pot fer a Europa, posant en contradicció el mateix govern espanyol amb els seus socis. I és per això que Rajoy combat i combatrà com sigui la investidura de Puigdemont. Perquè sap que es pot convertir en la seva gota malaia a Europa, el seu malson. Preguntin-se si no què passaria si la candidata a presidir el govern català fos Arrimadas i que aquesta, pel que fos, hagués de prendre possessió del càrrec des de Jerez de la Frontera perquè li ha passat ves a saber què quan era allà. Segur que el reglament li ho impediria? No li ho permetrien? I, si ho fes, Rajoy li aplicaria el 155?



De reüll Montse Oliva Vilà Primavera sense flors

Mariano Rajoy no és, precisament, el més ferm partidari dels debats parlamentaris. Aferrat al plasma de Gènova i als monòlegs de les grans ocasions, fuig sempre que pot de l'enfrontament amb l'oposició. El debat de política general n'és una mostra. El 2017 se'n va escapar amb el pretext que feia quatre dies que s'havia sotmès a un d'investidura i el 2016 tampoc el va convocar perquè era l'any que concloïa la legislatura, atès que els seus predecessors tampoc convocaven si coincidien amb període electoral. La qüestió és que amb més de sis anys de govern, només n'ha celebrat tres, i tots al febrer. Enguany, però, ja no té cap excusa. I l'únic que intentarà és endarrerir-ho tant com pugui. "Serà abans de la primavera", va anunciar Íñigo Méndez de Vigo per afluixar la pressió de l'oposició, que ha enregistrat una proposició per forçar Rajoy a convocar-lo. Al·ludia al fet que el debat de política general es podria veure interferit pel de la presentació dels comptes del 2018 –una negociació aturada pel PNB i que no es tornarà a engegar fins que no conclouï el 155– però, en realitat, és la situació catalana la que voldria veure resolta abans de fixar la data. Rajoy no ha tingut el millor any per exposar-se a un gran debat que transcendeixi l'economia, l'únic tema en què se sent còmode. El 155 no ha servit per tibar les forces independentistes i sí per donar ales a Cs, i, al damunt, en cada judici de la Gürtel, el PP va quedant més retratat.

Les cares de la notícia



NOU PRESIDENT DE L'ACM

David Saldoni

Nova aposta municipalista

L'alcalde de Sallent, David Saldoni, és el nou president de l'Associació Catalana de Municipis, una entitat que està sent clau en la vertebració del país des de l'administració més propera. Ahir es va comprometre a canalitzar els anhels de llibertat dels ciutadans contra el 155.



PRESIDENT DELS ESTATS UNITS

Donald Trump

Aniversari amarg

Donald Trump va viure ahir un primer aniversari a la Casa Blanca amarg amb part del govern tancat en no arribar a un acord sobre el pressupost entre demòcrates i republicans. La situació no és nova però sí que és el primer cop que passa amb Casa Blanca i govern en mans del mateix partit.



JUGADOR DEL GIRONA

Portu

Continua la ratxa

Molt s'ha parlat de la primera volta del Girona en la primera divisió, completíssima i, fins a cert punt, sorprenent en un debutant. Ahir començava la segona al camp d'un dels grans i el Girona va tornar a superar l'escull amb nota. Portu va marcar, però és un treball d'equip. Un treball ben fet.



EDITORIAL

Un any amb Donald Trump

El president nord-americà Donald Trump va complir ahir un any a la presidència sense haver aconseguit treure's del damunt la seva imatge d'home polèmic, procliu als estirabots, i s'ha mantingut en la seva línia de polític populista, enfrontat amb mig país i amb mig món, amb nombroses promeses electorals incomplertes, tot plegat amb un cert èxit en la política econòmica. Efectivament, Trump no ha decebut aquells que s'esperaven, fins i tot, un president per moments maleducat, políticament incorrecte, que no dubta a governar per Twitter i que ja s'ha tret del damunt importants col·laboradors seus a la primera discrepància. Un president que tampoc ha dubtat a obrir fronts de polèmica i d'enfrontament amb les principals potències mundials, des de la Unió Europea fins a la Xina, Rússia o l'Iran, tot i que, en molts casos, s'ha acabat imposant el realisme polític, pel que fa a l'acord amb l'Iran, per exemple, i Trump no ha aconseguit els seus objectius. Tampoc ha dubtat a incendiar les relacions amb el món àrab anunciant el reconeixement de Jerusalem com a capital d'Israel o a reptar el líder nord-coreà Kim Jong-un en una esperpèntica carrera armamentista, en comptes de buscar el camí de la pau, com correspondria al seu càrrec.

En política interna, Trump té pendent la investigació per les seves relacions amb Rússia durant la campanya electoral i el repte de poder portar a terme algunes de les seves promeses, com el mur amb Mèxic o l'expulsió d'immigrants indocumentats, entre d'altres iniciatives. En tot cas, després d'un any, ha perdut suport a la base i l'oposició ha guanyat energia. Les eleccions de mitjà termini del novembre vinent seran un bon indicatiu per valorar les polítiques de Trump.

Tal dia
com
avui fa...



1
any

El nou president

El nou president nord-americà, Donald Trump, reitera el missatge populista explicat en campanya durant la cerimònia de presa de possessió.

10
anys

Nova immersió

Més de 400 mestres aplicaran el pla d'integració lingüística als nouvinguts. Barcelona i el seu entorn concentren les actuacions.

20
anys

Noves mesures

El govern espanyol reduirà la fiscalitat de les nòmines per abaratir el cost salarial. La reforma de l'IRPF facilitarà que augmenti l'ocupació.

Full de ruta

Joan Rueda

Mentides contra l'1-O



Mentir és lleig. Però les conseqüències de fer-ho membres de determinats col·lectius, com ara els polítics, són greus. Per això, és absolutament irresponsable la campanya de mentides dels polítics del PP, sobretot, i del PSOE i Ciutadans, sobre les conseqüències de l'1-O sobre l'economia catalana, que les dades, les reals a tancament de l'any, desmenteixen. De ben segur que hi havia empresaris, i ciutadans, preocupats per com avançava la situació vista la incapacitat del govern de Mariano Rajoy de pactar una sortida política a un conflicte polític. Ara, també és cert que el referèndum en si no causava cap preocupació a cap empresari escocès.

Desmentir, amb xifres, totes les mentides faria necessari un diari sencer, però n'hi ha de les quals s'ha fet gala. Diferents ministres van parlar de caigudes d'entre el 30 i el 40% en el turisme. La realitat és que l'any es va tancar amb un 5,5% més de visitants, que van gastar un 9% més, i l'aeroport del Prat, una de les entrades de visitants més importants, va batre tots els seus rècords històrics amb un augment global d'operacions del 7,1%. Certament, els augments van ser menys importants en el tercer trimestre, just després dels atemptats de Barcelona i Cambrils i d'un seguit de vagues a l'aeroport. I sí, després de l'1-O. Busquin a internet i trobaran campanyes, sobretot als països anglosaxons, advertint del risc de venir de vacances a un país on la policia actua amb extrema violència. Espantava un referèndum? O la violència policial?

Entre el 2 d'octubre i el 12 de desembre 3.004 empreses van demanar ajudades per una modificació exprés de la llei feta pel PP, el canvi de seu social fora de Catalunya. Només 332 d'aquestes ho van formalitzar, i caldria veure quin paper hi va tenir l'1-O i quin el fet de poder pagar menys impostos. La venda de cotxes, tot i els auguris catastròfics, irresponsables, va créixer un 7%; la inversió immobiliària va caure el darrer trimestre un 4%, però és que la resta de l'any aquest indicador havia caigut un 17%. I, finalment, el tràfic de mercaderies al port de Barcelona va créixer fins al novembre un 33,7%, destrossant tots els rècords anteriors. Suposo que els ministres del PP que van mentir descaradament sobre la situació a Catalunya demanaran perdó en els pròxims dies. O no.



Tribuna

Josep Maria Uyà. Doctor en filologia i ensenyant

Benvolgut Joan Manuel

No m'hauria adreçat a tu, Joan Manuel Serrat, si no fos que a mitja setmana TV3 et va dedicar un reportatge sobre la teva infantesa al Poblet, i mentre feia d'espectador devot del documental, no vaig poder deixar de recordar com durant anys aquest país s'ha dividit entre seguidors d'en Llach i teus, i com durant anys molts dels teus, entre ells jo, vam defensar decididament la teva aposta artística en dues llengües, i en tres si hagués fet falta, com un signe de llibertat artística i de capacitat creativa. Encara més, la teva obra en català i en castellà no es diferencien ni un gram en qualitat i excel·lència, i has musicat els poemes castellans i catalans amb el mateix respecte i, sovint, al meu criteri, assolint el que és difícilíssim: fer música bona en allò que ja té música bona, com seria el cas dels poemes de Salvat Papasseit, disc que considero una culminació poètica i musical. És clar que això és una opinió, i no t'escriu per això, sinó per dir-te com molts, i crec que no m'ho invento, molts dels que t'admirem absolutament com a artista, ens vam quedar, arran de les teves reflexions sobre el procés i el referèndum de l'1 d'octubre,

ens vam quedar com si ens haguessin tret la sang, en veure com posaves en dubte la legitimitat i l'honorabilitat del referèndum i d'aquells que l'organitzaven, que van ser milers de catalans voluntaris i anònims. Com durant tot el que ha passat després –més enllà de la teva denúncia sobre la culpa del PP i de Mariano Rajoy i la seva responsabilitat en tot plegat– no has tornat, que jo sàpiga, a aixecar la veu d'una manera clara i contundent –si és així me'n disculpo– i com en un moment donat vas alabar l'entrevista de Jordi Évole al Sr. Puigdemont, una entrevista feta en un continu to de condemna a l'entrevistat, i com vas ser capaç de dir que si Zapatero no hagués promès que els catalans seríem el que voldríem ser, tot això no hagués passat. A molts ens sap greu. Voldríem saber que també ens entens. Cap condemna per la repressió? Cap condemna per la judicialització i empresonaments, no dic ja dels polítics, que efectivament van fer de les seves al Parlament, sinó dels dos Jordis, autèntics pacifistes? Cap condemna de la manipulació dels poders de l'Estat i del Tribuna Constitucional? Cap condemna de les declaracions

dels mitjans espanyolistes, dels abusos verbals i dels insults? Cap condemna per la corrupció de l'estructura de l'Estat espanyol? Cap condemna del trist paper, covard paper, i de falta de tota proposta, del PSOE? De veritat creus que aquests dos milions llargs de catalans que ara som independentistes, ho som per un atac de perversitat? Saps qui defensa l'Espanya Constitucional? Saps com funciona, realment, ara i avui, aquesta Espanya? És suficient, per deslegitimar l'independentisme, el fet que Convergència ho hagi utilitzat com una fugida endavant? I és que no té dret el català del carrer, de reivindicar el que li sembli? És que els que volem un referèndum com cal, no som demòcrates, Joan Manuel? Perquè tu, capdavanter de la democràcia a Sud-amèrica, ens has abandonat, no denunciant la prepotència i la mentida? Segur que no, segur. Segur que penses de manera justa. Només et demano que així com en català i castellà has escrit cançons memorables, sàpigues ara defensar amb igual imparcialitat el que és just, a una banda i l'altra, i no et deixis endur pels cants de sirenes. Segur que no ho fas, segur. Ben cordialment teu.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-girona@elpuntavui.cat

President Puigdemont

■ Els darrers dies hi ha un debat generalitzat sobre com es pot investir Carles Puigdemont com a president de la Generalitat de Catalunya (oblidant que és el president legal). Els lletresats del Parlament neguen la possibilitat d'una investidura a distància o per delegació; en contra, tres-cents advocats i juristes catalans asseguruen que la normativa internacional i l'ordenament jurídic espanyol i català permetrien que Carles Puigdemont sigui investit a distància. Totes aquestes elucubracions tenen en comú que es basen en interpretacions reglamentàries i obliden que l'únic que pot –i no vol– desencallar la qüestió és el president Rajoy. Li ha costat poc dir que si no li agrada la dinàmica del Parlament de Catalunya seguirà aplicant el 155 i el resultat de les eleccions del 21 de desembre el menysté completament.

Només hi ha una solució possible, i poc probable: que el govern retiri la demanda judicial contra els presos i exiliats polítics.

PILAR PORCEL
Sabadell (Vallès Occidental)

Les balances

■ De petitet la mare em m'nava anar a comprar. Els productes es venien a granel: els llegums, els cereals, la farina, etc. L'Angeleta, la dependent i mestressa de la botiga, era una punyetera, quan pesava els productes se servia d'unes balances i sempre encertava el pes a la primera, fins que un dia li vaig descobrir la trampa, posava el producte en una paperina, sempre quedant una mica curt, posava la paperina a la balança i dissimuladament amb el dit empenyia el plat de la balança i, sorpresa!, el pes exacte a la primera.

Ara em passo al camp de la justícia, que d'un temps ençà

sembla que hagi perdut el prestigi, si tenim en compte que hi ha processos que s'han fet eterns, casos Millet, Bárnas... en què sembla que esperen que els delictes prescriuin. D'altra banda, quan es tracta de gent honrada i pacífica, que estan defensant els drets dels catalans amb la majoria absoluta per governar, a aquests se'ls priva de llibertat amb una immediatesa sorprenent i amb les condicions més adverses possibles. Diuen que els posen a la presó per risc de fuga i crec que és per venjança, perquè la presó de la Roca del Vallès podia haver complert aquesta funció perfectament i els familiars s'haurien estalviat uns quants desplaçaments innecessaris per visitar-los a la "capital del reino". Algú pot dir que això no és venjança?

Quant a la justícia, que està representada per una balança en equilibri, diria que algú fa com la botiguera que hi posa el dit i la decanta cap on li convé

fent perdre l'equilibri.

JAUME PARADEDA PLA
Riudarenes (Selva)

Polítics

■ Per favor, senyors polítics catalans: posin una mica de la seva part. Estem farts i cansats de *dimes y diretes*. Volem un govern que pugui governar de debò i amb sentit comú. I això passa per tenir polítics nets: que estiguin lliures de lligams i de comptes pendants amb la justícia. Necessitem seguir endavant i no permanentment en el que podria haver estat i no va ser. Tenim dret i exigim una resposta ja. No segueixin jugant amb els nostres diners; a títol personal facin el que els plagui, però quan representants del poble de Catalunya exigim responsabilitat i acció en benefici dels catalans, no de les seves posicions extremes i obsessives.

PILAR CRESPO
Terrassa (Vallès Occidental)

La frase del dia



“Una sola persona situada fora de la realitat [en referència a Puigdemont] no pot condicionar el futur de tots”

Mariano Rajoy, PRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL



Tribuna Invencibles

Imma Tubella. Catedràtica de comunicació

Quan m'he posat a escriure aquest article, després de veure com va anar la sessió de constitució del Parlament, el meu primer impuls ha estat escriure'l en forma de carta a la Sra. Arri-madas perquè em va quedar un dubte en veure que no va cantar *Els Segadors*. Si ella hagués arribat a presidenta de la Generalitat, hauria canviat l'himne? Però m'he adonat que per primera vegada els 4.700 caràcters m'haurien estat difícils d'omplir. Tot seguit he pensat en un altre tema, Espanya, la vergonya d'Europa, que també hauria pogut titular: Europa, la vergonya de la democràcia, ja que estic encara sota l'impacte del magnífic reportatge sobre l'1-O que em va fer reviure la violència d'aquell dia i totes les mentides, manipulacions i pressions d'un Estat que ha oblidat, si és que algun dia el va entendre, el significat del concepte democràcia. Un Estat que tanca webs perquè el que diuen no li agrada, que viola correspondència, que tanca gent a la presó per les seves idees i que justifica la violència dient que es va produir perquè els que volíem votar de manera pacífica i fins i tot festiva, la vàrem provocar per així poder-nos presentar com a víctimes davant del món. Un Estat que ha pogut fer tot això, i més, perquè des d'Europa ningú li ha parat els peus.

PERÒ MENTRE EM DISPOSAVA a posar en ordre les idees han passat tres coses. La primera, em va arribar al Whatsapp. No era un acudit ni un vídeo semblant als centenars que tots hem rebut i rebem aquests dies, era un consell que deia que ara és el moment de posar el gran angular perquè només així podrem entendre el que passa i el que passarà. Un segon factor ha estat la lectura d'un tuit del CNI Catalunya que venia a dir que deixem de criticar Europa o les Nacions Unides perquè hi ha moviments però són discrets, com ha de ser. I un tercer factor ha estat la lectura d'un article sobre la seducció del pessimisme que defensa que el pessimisme és molt més seductor, intel·lectualment parlant, que l'op-

timisme. Diu que si comencem a parlar dient que tot anirà bé, la gent té tendència a dubtar i a adoptar una posició escèptica i que si, en canvi, diem que tot és un desastre, qui ens escolta posa molta atenció i interès. Per exemple, si els dic que Catalunya serà una República abans d'acabar l'any, em diran que no és possible. Si els dic que no serà mai independent, em diran, ai ai ai, podria ser... M'equivoco? En fi, que en general la gent es pren més seriosament el pessimisme que l'optimisme. Que l'optimisme exigeix dades i fets i que en canvi el pessimisme, encara que no es fonamenti en res i que sigui producte de la por o de notícies clarament falses, ens mereix més credibilitat. Segons aquesta línia de pensament, els pessimistes són creïbles, en canvi els optimistes són uns frívols.

TOT AIXÒ HO DIC PENSANT en el procés. Aquests darrers temps costa pensar en una altra cosa, i avui diumenge 20, molts de nosaltres estem angoixats perquè no

“Hem guanyat, guanyem i guanyarem perquè el que hem fet ens ha fet forts, solidaris i, el més important, hem perdut la por

sabem què passarà en els propers dies. El president Puigdemont podrà ser investit? Ho serà en seu parlamentària, presencialment, o utilitzarà la via telemàtica? Com reaccionarà l'Estat? Jo soc optimista de mena, i quan dic que tot anirà bé i em remeto als avenços que hem fet aquests darrers anys, molt especialment des dels desgraciats successos de l'1 d'octubre, quan l'Estat va acabar d'arruïnar la seva imatge a l'exterior i, volent esclafar Catalunya, la va situar als titulars de la premsa mundial, normalment la resposta és sí... però.

DEIA MÉS AMUNT que l'optimisme demana dades i fets. Cap problema. Vàrem votar un 9-N i vàrem guanyar. Vàrem votar un 27-S i vàrem guanyar. Vàrem votar un 1-O i, malgrat l'enorme repressió, vàrem guanyar. Hem votat en unes eleccions que no tocaven, convocades de manera irregular, després d'un cop d'estat contra les nostres institucions, perquè els resultats que surten de les nostres urnes no agraden al partit al poder i als seus còmplices. I també hem guanyat. I hem guanyat amb govern i diputats a la presó i a l'exili.

HEM GUANYAT, GUANYEM i guanyarem perquè el que hem fet ens ha fet forts, solidaris i, el més important, hem perdut la por. La gran victòria és que tot això ho hem fet de manera pacífica, transversal i, repeteixo, festiva malgrat les circumstàncies i el patiment. Perquè hem cantat però també hem patit. I ja se sap, com deia la meua estimada àvia, qui vol lluir, ha de patir, o dit d'una altra manera, qui vol guanyar, s'ha d'esforçar.

COM ELS DEIA, SOC OPTIMISTA de mena, però en aquest cas ho soc perquè he vist i viscut la reacció i el comportament enormement solidari, empàtic i valent de la gent. Mirant el reportatge de l'1-O em vaig emocionar. Va ser una veritable experiència d'autogestió responsable de la qual ens hem de sentir enormement orgullosos. Junts som invencibles.

De set en set

Matthew Tree

Paciència?



No fa gaire en un programa en anglès a El Punt Avui Televisió el director d'una ONG ghanesa va explicar com el

fundador del seu país, Kwame Nkrumah, va ser engarjolat durant tres anys pels colonitzadors britànics per haver organitzat una vaga general a favor de la independència. Els britànics creien que així Nkrumah no podria influir en els resultats de les eleccions imposades per ells mateixos, el mes de febrer de 1951. Però tot utilitzant notes escrites en paper higiènic que va passar als companys de partit que el visitaven, Nkrumah va aconseguir fer sentir la

Els britànics no eren coneguts per ser benignes amb els seus súbdits africans

seva veu durant la campanya i el seu partit va guanyar amb una majoria absoluta. De seguida, els britànics el van alliberar perquè pogués formar un govern. (6 anys després, gràcies als esforços de Nkrumah, Ghana es va convertir en un estat independent.) Els britànics no eren coneguts, precisament, per ser benignes amb els seus súbdits africans, però avui en dia queda prou clar que amb Ghana es van comportar més democràticament als anys cinquanta del segle XX que Espanya amb Catalunya al principi del tercer mil·lenni. Ben vista, la política de Madrid envers els càrrecs electes a la presó i a l'exili –després d'unes eleccions imposades de Madrid estant– no és sinó una combinació de *bullying* i *bullshit* tan autoritària com forçada, que fa que el règim espanyol s'assembla cada cop menys als dels seus veïns europeus. A menys que, en el concepte d'Europa, hi incloquem la Rússia de Putin.

Sísif

Jordi Soler



Nacional

**El PDeCAT
obre la tria de
candidats
municipals**

El partit vol tenir al
març escollits cent
candidats per mitjà
de primàries



**El fiscal a
Puigdemont:
ser diputat no
evita la presó**

Defensa que el
jutge pot ordenar
empresonar-lo tot i
la immunitat
parlamentària

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Roger Torrent President del Parlament

“La mesa decidirà com es farà la investidura en una situació excepcional”

PLE • “Em toca designar candidat; a ell, presentar el programa, i als grups, investir-lo en funció de la confiança que els generi” **ELECTES** • “Defensaré els drets polítics de tots els diputats, a la presó o a l'exili” **CONTACTE** • “Si Puigdemont és el candidat, hi parlaré per veure com afrontem la investidura”

Emma Ansola / Anna Serrano
BARCELONA

L'endemà de ser escollit president del Parlament, Roger Torrent (Sarrià de Ter, 1979) ja iniciava la ronda de contactes amb els grups i demà ja anunciarà el candidat a la investidura. Així ha volgut visualitzar la urgència de disposar d'un govern que permeti esborrar el control que exerceix l'Estat espanyol sobre les institucions catalanes a través del 155. L'entrevista es va fer divendres, poc abans de tancar els contactes per designar candidat, i a aquesta tasca Torrent va cenyir les explicacions i evitava avançar moviments de cara a una investidura polèmica a causa de l'excepcionalitat en què viu la política catalana.

D'aquí a dos dies acaba la ronda de contactes amb els grups parlamentaris. Hi ha pressa per investir el president de la Generalitat?

Hi ha pressa per recuperar les institucions, totes, i és el que demana la ciutadania. De moment, hem tornat a posar el Parlament en mans de la gent i ara toca fer-ho amb el govern. Per tant, cal que hi hagi aviat un executiu que comenci a treballar i paralitzi el 155. La situació és dramàtica perquè afecta l'administració i els ciutadans.

Puigdemont va dir divendres que es vol veure amb vostè a



Cal un govern que treballi i que paralitzi les mesures del 155, perquè la situació és dramàtica

Brussel·les. Serà així?

Quan tinguem clar qui és el candidat, i si és el president Puigdemont, evidentment parlaré amb ell per veure com afrontem la investidura.

Hi ha marge de maniobra per investir-lo president i evitar que l'Estat impugni i suspengui la investidura?

És una decisió que correspon a la mesa del Parlament. A mi ara el que em pertoca és determinar qui té més suports per generar una majoria al seu voltant i fixar el dia i l'hora del ple que l'haurà d'investir. Serà la mesa la que decidirà com s'haurà de fer aquesta investidura dins la situació d'excepcionalitat en què estem.

Ho decidiran en la reunió prevista dimarts que ve?

Ho anirem decidint en les pròximes reunions de mesa. El dia 31 és la data límit per celebrar el ple, però el podria convocar qualsevol dia abans.



En l'objectiu de recuperar el govern, no només hi estem d'acord JxCat i ERC, també més partits

Hi ha diferències entre els partits i vostè quan parlen de la restitució de les institucions? Sembla que, per a JxCat, inclou també les persones que hi havia abans del 155.

Crec que no. El que plantejarem és que el govern recuperi la capacitat de governar, perquè hi ha un 155 que limita el que pot fer la Generalitat i la nostra capacitat de decisió com a poble. I en això estem d'acord, i no només JxCat i ERC, sinó moltes altres forces polítiques.

Puigdemont té capacitat efectiva per governar des de Brussel·les?

No em correspon a mi decidir-ho. Jo només proposo un candidat. Serà ell qui presenti el seu programa de govern i, en funció de la confiança que generi entre els grups de la cambra, es decidirà. Però ho faran els grups.

Entre els grups, hi ha la CUP, del bloc independentista, que ja ha advertit que no té gaire

confiança en el programa de govern, i ara també està preocupada pel seu discurs en el ple de constitució.

Entenc les anàlisis i les valoracions que es fan des d'un enfocament partidista i polític. És el joc reglamentari i ho entenc, perquè abans he estat diputat i portaveu. Ara bé, a mi em toca aportar uns fets des de la perspectiva de president i he de procurar que totes les meves declaracions englobin els 135 diputats de la cambra.

Li han demanat que emprengui totes les mesures necessàries per fer efectiu el dret de tots els diputats electes. Què farà?

No descansaré fins a defensar i protegir els drets polítics de tots els diputats.

Encara que això impliqui vulnerar el reglament?

Defensaré els drets polítics de tots els diputats, també dels que són a l'exili i dels que estan en presó preventiva, que són els que ara mateix no poden exercir els seus drets. Perquè no fer-ho també suposa vulnerar els drets polítics i de participació dels ciutadans que els han votat. Per tant, el que em pertoca com a president de la institució és defensar els drets de tots, sense fissures.

Aquesta defensa dels drets exigirà una feina extra per a vostè i per als membres de la mesa. Té previst habilitar trobades, reunions o mecanismes de co-

Roger Torrent, divendres a l'hemicicle del Parlament ■ JOSEP LOSADA



municació que ho facilitin?

No hem parlat encara de com s'ha de materialitzar, però és una preocupació constant. Vull tenir una relació fluida amb tots els diputats de la cambra.

Viatjarà també fins a Estremera?

Sí, és la meva intenció. I també a la presó de Soto del Real.

Abans o després de la investidura del president?

Ja ho veurem. No depèn de mi el dia de visita, perquè estic subjecte a la normativa de les presons.

Si finalment s'investeix Puigdemont, preveieu que l'escenari sigui de bloqueig amb el ple suspès?

No vull especular amb escenaris. Formalment, no tenim encara candidat, i després, en funció de les circumstàncies de la persona escollida i del Parlament, ja veurem com afrontem aquesta investidura. La decisió serà de la mesa. No em vull avançar a cap esdeveniment.

L'APUNT

L'independentisme s'ha de posar en solfa

Xavier Miró

L'independentisme va compartir l'acció política fins al 27 d'octubre però l'opció frustrada de Puigdemont de convocar eleccions amb l'oposició pública d'ERC i la CUP ja havia evidenciat les diferències. No només el PDeCAT i ERC discrepaven de la lectura i la resposta política que calia donar a l'1-O sinó que les discrepàncies existien en el si de cada formació. Pactada o no la

resposta de cada membre del govern a l'ofensiva política i judicial del 155, el cert és que Junqueras va presentar-se davant la justícia i Puigdemont, no. Al 21-D van rivalitzar per la victòria. Avui també discrepen sobre la problemàtica investidura. Cadascú interpreta a la seva la partitura i ja veurem si poden tornar a posar el camí en solfa.



Un possible escenari seria l'empat en la votació de la investidura. Ja saben com es resoldria aquesta situació?

Insisteixo: no vull parlar d'escenaris, però, en tot cas, és el grup parlamentari que proposa can-

didat el que hauria d'aportar una majoria de suports que permeti que la candidatura pugui tirar endavant.

En el seu discurs va parlar molt de restituir. La CUP demana

concreció. Què és el que s'ha de restituir? L'autonomia o la República simbòlica?

Em pertoca restituir les institucions, i ara, com a president del Parlament, em toca restituir el govern de la Generalitat. El

rumb polític el fixaran els grups i el govern.

Ha tingut algun tipus de comunicació amb representants de l'Estat?

No, no he tingut cap trucada ni cap contacte.

Quin pes creu que pot tenir la repressió judicial en la presa de decisions de la mesa?

Decidir el president d'un país és una qüestió estrictament política, i el drama és que hem d'estar parlant d'això sota una amenaça judicial. Democràticament, això és un desastre, però és el context que hi ha i intento afrontar-lo amb la màxima naturalitat. Abans d'acceptar el càrrec, ja sabia en quin context hauria de treballar. Ho tinc perfectament assumit i assumeixo totes les conseqüències.

Sabem que ja ha parlat amb Puigdemont, però ha pogut parlar amb Junqueras? Hauria de ser ell el vicepresident del govern?

No, no hi he pogut parlar. Ho he fet indirectament i, en tot cas, el missatge que ell ens envia és persistir i resistir, i que procurem recuperar les institucions, que és el missatge que també ens han donat els votants. Si ha de ser vicepresident o no, no em pertoca decidir-ho a mi.

Va exigir als grups respecte per la institució i Carme Forcadell creu que en la legislatura anterior es van traspasar línies vermelles. Vostè també ho creu?

Jo el que demano és respecte pels diputats, per la institució i pel mandat democràtic sorgit de les urnes.

Com preveu el mandat? Tranquil com l'ha iniciat o convuls com el que va acabar Carme Forcadell?

Espero que es faci bo el prec de respecte mutu que vaig llançar l'altre dia. Em faig meu el mandat de Forcadell i imprimiré una línia de continuïtat. Vaig veure com Forcadell defensava fins a les últimes conseqüències que al Parlament es pogués parlar de tot. Va intentar posar per damunt de tot la dignitat de la institució i no sempre se la va ajudar. I ara es troba en una situació judicial injusta.

Ja s'ha reunit amb els comuns. Percep algun canvi respecte al mandat anterior?

Sí, i agraïxo la bona predisposició dels comuns, així com de la resta de grups. Les relacions polítiques ja seran responsabilitat dels grups. I les aliances, també.

Va ser el primer a denunciar el fet que només hi hagi una dona a la mesa del Parlament. Té pensat emprendre alguna acció per revertir-ho?

Estudiarem què hi podem fer. Caldrà que ho esmenem en la pròxima configuració de les comissions legislatives. Jo faré tots els possibles per resoldre aquesta situació, però ens hi hem de posar tots, començant pels grups parlamentaris. ■

ST. GEORGE'S SCHOOL



Saint George's School

Welcome to Saint George's School!

Veniu a passar un matí a la nostra escola!

EDUCACIÓ INFANTIL (d'1 a 6 anys)

Coneixereu com treballem la immersió lingüística en anglès a les diferents àrees d'aprenentatge a l'Educació Infantil. Visitareu les aules, les instal·lacions i veureu la nostra metodologia educativa.

Dates: Divendres 2 o 16 de febrer a partir de les 10:00 h.

En cas de no poder assistir aquestes dates, el dissabte 24 de febrer, de 10 a 12 h, es podran visitar les instal·lacions de l'escola. Places limitades. Es requereix confirmar assistència trucant al tel. 972 476 065 o inscrivint-vos a la web www.saintgeorgeschool.es



VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Consell nacional del PDeCAT. Al faristol, Mercè Conesa, seguida de David Bonvehí, Marta Pascal, Neus Munté, Ferran Bel i Marc Castells ■ ANDREU PUIG

El PDeCAT accelera amb un centenar de primàries locals

■ El partit reprèn la tria de candidats per a les municipals ■ Un centenar d'agrupacions han demanat a la cúpula iniciar el procés ■ Pretenen que les capitals de comarca les enllesteixin a finals de març

Odei A.-Etxearte
BARCELONA

El PDeCAT accelera cap a les municipals del 2019. Un centenar d'agrupacions locals ja han demanat a la direcció que els autoritzi per obrir els processos de primàries per triar els seus candidats. La formació de Neus Munté i Marta Pascal, que havia ajornat la preparació de les eleccions com a conseqüència del referèndum de l'1-O i els comicis del 21-D, afronta ara la designació dels caps de cartell amb l'objectiu que el 31 de març ja s'hagin elegit els de les capitals de comarca i, a finals de maig, tota la resta. Fins ara, només Girona i Cunit han enllestit la tria de candidats: Marta Madrenas, que mesurarà per primer cop la seva força a les urnes després de

rellevar a l'alcaldia Albert Ballesta i Carles Puigdemont, i Jaume Casañas, amb el repte de rellevar la fins ara alcaldessa i també exconvergent Montserrat Carreras, que no repeteix.

Després que Artur Mas en deixés la presidència i el partit marqués distàncies amb la sentència del cas Palau, el PDeCAT es conjura per intentar mantenir-se com a primera força en les municipals, una fita que CiU va aconseguir per primer cop el 2011 i va repetir el 2015. Els exconvergens ocupen ara 436 alcaldies. En ple debat sobre la possible investidura a distància de Puigdemont, però, no volen abordar encara si es presentaran amb la marca de JxCat o amb la del Partit Demòcrata. En qualsevol cas, asseguren que optaran per la més ben posi-

Les xifres

436

alcaldies va aconseguir CiU en les eleccions municipals del 2015. Es va mantenir com a primera força.

100

agrupacions locals han demanat a la direcció del partit el vistiplau per iniciar les primàries.

10

faran la votació durant el pròxim mes, aproximadament. Girona i Cunit ja han triat els seus candidats.

Retards i interrogants oberts en la tria de Barcelona

A Barcelona ciutat, tot el pla d'etapes que es va dissenyar per escollir el relleu de Xavier Trias ha quedat sepultat pels esdeveniments. Aquest full de ruta esbossava que el nou cap de llista havia de ser triat en unes primàries que se celebrarien, com a molt tard, el maig del 2017. L'aleshores regidor Joaquim Forn era un nom que sonava amb més insistència. Però la refundació

del partit, l'acceleració del procés sobiranista i el pas de Forn al Departament d'Interior, així com el seu posterior empresonament, han estat elements sobrevinguts que han impedit que aquesta successió s'hagi concretat. En aquest context, fonts del PDeCAT admeten que les decisions no es poden dilatar gaire més, però que alhora cal veure com evoluciona l'escenari ca-

talà. Així mateix, hi ha un sector que recomana esperar a veure com es resol la situació de Forn. Hi ha qui encara no el descarta com a candidat, mentre que Neus Munté ja s'ha posicionat. En aquest *impasse*, els resultats de Junts per Catalunya han fet aflorar el debat sobre la idoneïtat d'idear una fórmula similar. Si fos així, l'alcaldable podria ser un independent. ■ F.E.

cionada. "Salvant totes les distàncies del món, igual que amb JxCat la marca era Puigdemont, en molts municipis ho és l'alcaldessa", adverteix Ferran Bel, responsable d'acció política i d'estratègia municipal del PDeCAT. "El més rellevant és configurar els equips i les propostes de cada municipi", hi afegeix. L'actualitat del país imposarà, segons Bel, si aquestes eleccions tindran un marcat caràcter nacional o si la lògica electoral serà estrictament local com és habitual.

Deu en un mes

La cúpula que coordina Pascal ja ha donat el vistiplau a deu municipis perquè engeguin el procés, amb la previsió que el tanquin durant el proper mes, segons fonts del partit. Es tracta de Lleida, Mollet, Girona, Deltebre, Tortosa, Sabadell, Granollers, Vilanova del Vallès, Teià i Arenys de Munt. El reglament comú per a la majoria de municipis estableix, a més, que també poden participar en les primàries no associats, una via per incorporar independents i cares noves a la primera línia. Les agrupacions locals de municipis de més de 100.000 habitants poden tenir el seu reglament propi. És el cas, per exemple, de Barcelona, on tot fa pensar que es produiran les primàries més disputades, amb un marcat caràcter nacional condicionat per la capitalitat. També aquí es poden presentar candidats no militants. Tarragona està a punt d'aprovar les seves normes. Lleida es regeix per les generals.

En les municipals del 2007, i sobretot en les del 2011, l'aleshores federació nacionalista va executar un important relleu d'alcaldables que van nodrir el partit de nous dirigents i diputats. Eren candidats que majoritàriament es van consolidar als seus municipis en els comicis del 2015. En els propers, hi haurà alguns relleus de pes. A banda de Bel, que no repetirà a l'alcaldia de Tortosa, ja han anunciat que no aspiraran a governar els seus municipis Neus Lloveras, alcaldessa de Vilanova i la Geltrú, i Miquel Buch, batlle d'Arenys de Mar. Tots dos estan investigats judicialment pel procés d'independència. ■

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**David Saldoni** President de l'Associació Catalana de Municipis (ACM) i alcalde de Sallent

“Des del món local volem decidir com governar-nos”

INDEPENDÈNCIA • “Jo, com molta altra gent que ha hagut de prendre moltes decisions en l'àmbit polític, estic convençut que estem fent el que toca fer, acompanyats pels ciutadans, pels vots i, per tant, per l'esperit democràtic” **FMC** • “Un dels objectius no és ja la fusió de les dues entitats, sinó dibuixar una nova arquitectura de l'associacionisme municipal català”**David Brugué**
BARCELONA

L'alcalde de Sallent, David Saldoni (1976), va ser escollit ahir, durant una assemblea a Cardona, nou president de l'Associació Catalana de Municipis (ACM), en substitució de Miquel Buch.

L'ACM ha evolucionat en els últims anys i s'ha situat en el mapa de les entitats al país. Un cop fet això, quina és la prioritat ara?

Consolidar la feina feta. Avui dia no hi ha cap regidor d'Hisenda que qüestionari la quota de l'ACM, perquè veu que és molt més útil pagar-la que no pagar-la. Els ajuntaments no hi són per una qüestió de militància o de solidaritat entre els municipis, sinó que és una eina útil per als ajuntaments que els facilita els serveis. I a sobre s'estalvien diners.

I el proper pas a fer?

Ara falta la feina més difícil, que és consolidar i continuar fent créixer els serveis. Hi ha molt camp per córrer, perquè Catalunya té 947 municipis de dimensions molt diverses. Hi ha idees i projectes que sovint queden aturats per la feina burocràtica, sobretot en ajuntaments en què poden disposar de secretari només un cop per setmana. Aquí l'ACM és una eina de gran ajuda i d'acompanyament. Aquesta via de treball ha de créixer.

Això de reduir els tràmits burocràtics ho diuen tots; és una mica de manual. Però qui ho ha de fer, les administracions, sovint són les que no ho faciliten. Sí, perquè també hi ha d'haver transparència i igualtat d'oportunitats, i això vol dir temps. Hi ha temes d'al·legacions de veïns, per exemple, que comporten una dicotomia en el temps. S'ha de trobar un equilibri i l'ACM ho ha de facilitar.



El nou president de l'entitat municipalista, a les instal·lacions de la seu de Barcelona ■ ANDREU PUIG

Una de les voluntats històriques és la fusió de l'ACM i la Federació de Municipis de Catalunya (FMC). S'intenta, però els interessos de partits són un llast. Es veurà mai?

Al conjunt del país hi ha moltes entitats municipalistes, no només nosaltres dues. Un dels objectius no és ja la fusió, sinó dibuixar una nova arquitectura de l'associacionisme municipal català. N'hi ha dues de generalistes, però d'altres de més sectorials. Hauríem de seure i, en aquest any i mig de mandat que queda, fer aquest dibuix. L'Estatut preveu el Consell de Govern Locals, i s'ha de desenvolupar i s'ha de decidir ara.

Però aquest consell ja es va constituir i ha quedat en no res, de la mateixa manera que

la llei de governs locals.

Efectivament. Però cal donar-hi forma, contingut i estructura de país. Passa el mateix amb la llei de governs locals. Al president del Parlament li demanarem ser actors principals en aquesta llei. Els diputats tenen la seva feina, però el món local ha demostrat que és l'espina dorsal de les institucions de Catalunya. La voluntat de participar-hi i de ser-hi ha quedat palseu. Per tant, volem decidir com volem governar-nos. L'ACM va fer la convenció municipalista, que va ser una sacsejada arreu del país per veure quines idees hi havia. El document que en va sorgir està molt bé, però cal concretar-lo i executar-lo.

Hi ha la sensació, pel que fa a la

legislació local, que sovint s'han fet arrencades de cavall i aturades d'ase.

Hi ha una cosa que sí que es constata: la necessitat. Però també hi ha una altra realitat: que és molt difícil. El que és fàcil és seguir com estàs; la complicació és canviar. Ens hem de conjurar tots plegats per marcar les regles del joc en aquest sentit i tenir la valentia de tirar endavant. Sempre s'ha dit que el millor és fer aquestes coses al principi del mandat, però potser s'ha de fer al final. Ara és un bon moment per seure i veure què s'ha de fer amb les entitats municipalistes, amb el Consell de Govern Locals..., i fixar-nos un termini curt per escriure-ho i firmar-ho per tal que la persona que lideri el pròxim mandat

ho pugui desenvolupar.

L'ACM ha pres posició d'una manera inequívoca a favor del procés independentista. El canvi de president suposa un canvi de rumb en aquest sentit?

Suposa una continuïtat absoluta. El que ha fet l'entitat, com sempre, ha estat posar-se al costat dels seus associats. Per tant, quan una majoria dels ajuntaments prenen una posició determinada, l'entitat els ha de fer costat.

Vostè sap que això avui dia és un risc? El seu predecessor està investigat per la justícia espanyola.

En soc plenament conscient, de la mateixa manera que hi estic determinat. Jo, igual que Miquel Buch i la gent que és a la presó o a l'exili o que ha hagut de prendre moltes decisions en l'àmbit polític en aquests temps, estem convençuts que estem fent el que toca fer. I ho fem acompanyats pels ciutadans, pels vots i, per tant, per l'esperit democràtic.

I té por de l'Estat?

No. És el mateix que va passar amb l'Ajuntament de Sallent quan vam prendre posició en aquest assumpte. Soc l'alcalde i n'assumeixo la responsabilitat. I amb la mateixa responsabilitat assumeixo aquest repte.

Amb relació al procés, s'esperava que tot plegat anés així?

El que mai em pensava que l'Estat arribaria a fer són les agressions que va perpetrar l'1 d'octubre. Que a l'Estat no li fes vergonya que tot el món veiés com atonyinava la ciutadania pel fet de voler posar un vot en una urna. Havent vist això, ja no hi ha res que et pugui sorprendre. Sí que esperava una posició internacional –sobretot europea– d'una manera més diligent quan es van produir aquests episodis de violència. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La fiscalia avisa Puigdemont que ser diputat no evita presó

Defensa que la immunitat parlamentària no estalvia l'empresonament si ho ordena un jutge ■ Rajoy diu que mantindrà el 155 si és investit i governa des de Brussel·les perquè ho troba "il·legal"

Xavier Miró
BARCELONA

La fiscalia general de l'Estat va fer públic ahir un comunicat per advertir Carles Puigdemont que la immunitat parlamentària d'un diputat no li evita ingressar a la presó si ho ordena un jutge. El ministeri públic dona a conèixer aquest avís en resposta a l'anunci, divendres, de Junts per Catalunya (JxCat) d'estudiar les implicacions jurídiques i polítiques que comporta als diputats la seva immunitat parlamentària. Tenir-la no suposa "impunitat", conclou la fiscalia.

El ministeri fiscal no dubta a respondre a la formació política de Puigdemont fent la seva pròpia interpretació de la immunitat parlamentària i li recorda que Oriol Junqueras, Joaquim Forn i Jordi Sánchez continuen en presó preventiva per decisió del jutge del Tribunal Suprem tot i tenir la condició de diputats. En



El fiscal general de l'Estat, Julián Sánchez Mergal, proposat al novembre pel Consell de Ministres ■ ACN

aquest sentit, recorda a Puigdemont que aquestes tres persones han estat investigades i empresonades pels mateixos fets d'"extrema gravetat" pels quals està investigat ell mateix. La garantia d'immunitat parlamentària té

a veure "exclusivament" amb la "detenció policial" però "no significa que no es pugui ordenar l'ingrés a presó per ordre judicial", defensa la fiscalia.

L'organisme considera "inadmissible una interpretació del privilegi de la

immunitat parlamentària que derivi en impunitat". A més, hi afegeix que la llei espanyola "no empara l'ús fraudulent de l'ordenament jurídic" i que els parlamentaris no tenen "immunitat jurisdiccional" tot i la seva protecció

com a aforats. També defensa que no cal suplicatori per investigar judicialment els diputats autonòmics.

El ministeri fiscal tampoc s'està d'interpretar que Carles Puigdemont manté "les actuacions que

van culminar amb la declaració d'independència" després d'haver "fugit" i no dubta a acusar-lo de mantenir "el seu pla delictiu" amb la intenció de consumir-lo.

Rajoy el veu sol

El president Rajoy, per la seva banda, qualifica d'"il·legal" que Puigdemont sigui investit i presideixi el govern de la Generalitat des de Brussel·les i avança que, si això passa, mantindrà la vigència de l'article 155, que intervé al govern de la Generalitat. A més de ser il·legal, considera que va contra "el sentit comú, la lògica i la raó". Així ho va afirmar ahir en un acte del PP a Sevilla en què, referint-se a Puigdemont, va considerar inadmissible que "una sola persona situada fora de la realitat" condicioni "el futur de tots", segons recollia l'ACN. Per Rajoy, no es pot governar un país des de l'estranger ni es pot pretendre ser investit "sense anar al Parlament" per explicar les raons per les quals es demana el vot.

Per la seva banda, el líder del PSOE, Pedro Sánchez, considera que "ja és hora que els catalans girin full de Puigdemont", a qui considera "una de les pitjors pàgines de la història de Catalunya". La cap de l'oposició catalana, Inés Arrimadas (Cs), també diu que "el temps de Puigdemont ha passat". ■

RAJADELL

FESTA MAJOR DE SANT SEBASTIÀ 2018

DIUMENGE 21 DE GENER

A les 11 del matí a l'Església

CONCERT
A càrrec de l'Orquestra de l'Escola de Fonollosa

A les 12 del migdia

Celebració de l'Eucaristia amb música interpretada per l'Orquestra de l'Escola de Fonollosa i la benedicció de la coca i els panets

Tot seguit

Actuació dels Bastoners i els Morterets de Rajadell i el tradicional

BALL DE LA COCA
Amb música en directe, a càrrec de l'Orquestra de l'Escola de Fonollosa

A continuació, repartiment del Panet

A les 6 de la tarda a la Sala

BALL DE FESTA MAJOR
a càrrec del grup XàKara Trio

DISSABTE 20 DE GENER

A les 6 de la tarda a la Sala

DANSES I RONDALLES
A càrrec de JAUME BARRI
Balls i cançons, per a grans i xics!

A les 10 del vespre a la Sala

TEATRE
A càrrec de l'Associació Teatral i Cultural de Castellbell i el Vilar
Amb l'obra "BOEING, BOEING"
Tot seguit hi haurà coca i mistela per tothom

Maragall i Sergi Miquel discrepen per la investidura

El republicà no veu bé investir-lo si això ha de provocar el bloqueig institucional

X.M.
BARCELONA

L'exconseller i diputat d'ERC Ernest Maragall no és partidari d'investir Puigdemont si això ha de suposar continuar amb el bloqueig de la Generalitat per part de l'Estat. Ho va defensar ahir en una entrevista a Catalunya Ràdio, on va indicar que cal "valorar costos i beneficis" de la investidura i va des-

aconsellar "enredar-se en cercles viciosos de repressió, amenaça, judicialització i empresonament" durant la nova legislatura: "No necessitem més màrtirs, el país està per sobre de les persones." La resposta del PDeCAT li va arribar per part del diputat al Congrés Sergi Miquel, que li va recordar que el debat és com investir Puigdemont perquè va ser "el president que va tenir més suport de les llistes independentistes". Miquel i l'advocat de Puigdemont van mantenir ahir que el president no descarta tornar a Catalunya per ser en el ple. ■